

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Kooperativa ČR, a. s.**, se sídlem Dobruška, Na Poříčí 859, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 1. 2009, č. j. 31 Ca 173/2008 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2008, č. j. 6272/08-1500-607686, zamítl žalovaný, s odkazem na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a zákon č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Dobrušce (dále jen „správce daně“) o uložení pokuty za porušení zákona o omezení plateb v hotovosti ze dne 25. 3. 2008, č. j. 12384/08/254970/6361, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 56 000 Kč, podle ustanovení § 4 a § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti a podle ustanovení § 37 daňového řádu. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou, který rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č. j. 31 Ca 173/2008 - 16, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Rozsudek vychází po skutkové stránce ze zjištění, že dne 4. 10. 2007 obdržel Krajský soud v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 41 K 32/2001 sdělení předsedy představenstva žalobce Ing. P. T. ze dne 3. 10. 2007, v němž jmenovaný seznamuje soud s plněním nuceného

vyrovnání (soud nucené vyrovnání následně potvrdil usnesením ze dne 28. 6. 2006, č. j. 41 K 32/2001 – 850). Z obsahu sdělení plyne, že žalobce v jeho rámci poskytl, mimo jiné, i plnění R. H. ve výši 2 351 755,50 Kč, na které byl vystaven dne 17. 8. 2006 výdajový pokladní doklad. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že z výše uvedených důkazů lze bezpečně prokázat, že v uvedeném termínu žalobce předmětnou peněžní částku skutečně v hotovosti poskytl a jakékoliv další důkazy vztahující se k tomuto skutkovému závěru již považoval za nadbytečné. Žalobcem předloženou dohodu o splacení závazku ze dne 10. 8. 2006 žalovaný jako irelevantní odmítl právě proto, že dle jeho názoru nelze skutkové zjištění plynoucí ze shora uvedených dokladů zvrátit. Žalobce přitom tvrdil, že se režim úhrady jeho závazku vůči R. H. řídil právě touto dohodou. Podle ní měl být dluh ve výši 2 351 755,50 Kč uhrazen formou splátek nepřesahujících 400 000 Kč, a to v časovém rozmezí od 17. 8. 2006 do 20. 10. 2006. Dle dohody pak v případě, že dlužník splní svoji povinnost řádně a včas, potvrdí věřitel ke dni úhrady první splátky příjmový doklad vystavený dlužníkem na celou výši závazku dlužníka, případně příjmové doklady vystavené dlužníkem v termínech dle požadavku dlužníka.

Při hodnocení těchto skutkových okolností vycházel krajský soud z ustanovení § 6 odst. 1, 2 zákona o omezení plateb v hotovosti. Konstatoval, že první podmínkou pro to, aby správce daně mohl žalobci jako poskytovateli platby uložit pokutu, je, aby bylo najisto prokázáno, že žalobce skutečně poskytl hotovostní platbu ve výši překračující limit stanovený v ustanovení § 4 zákona o omezení plateb. Krajský soud zhodnotil procesní postup správce daně a dospěl k závěru, že hodnocení důkazních prostředků ze strany správce daně neproběhlo v souladu s ustanovením § 31 odst. 2 daňového řádu.

K prokázání skutečnosti, že dluh byl hrazen na splátky, navrhoval žalobce provedení dalších důkazů, zejména výslechu R. H. Krajský soud k tomu uvedl, že odmítnutí navrženého důkazu přichází v úvahu pouze za situace, kdy jeho provedení na posouzení skutkového a právního stavu věci nemůže mít vliv, tedy pokud navrhovaný důkaz není schopen prokázat spornou záležitost. Krajský soud se neztotožňuje se závěry žalovaného, že právě o takový důkaz šlo. Na rozdíl od žalovaného dospěl totiž k závěru, že samotná existence výdajového dokladu, na němž příjemce R. H. podepsal převzetí částky 2 351 755,50 Kč dne 10. 8. 2006 (*správně 17. 8. 2006* – pozn. NSS), ještě neznamená, že úmluva mezi oběma subjekty závazkového vztahu, tedy mezi věřitelem a dlužníkem, nemohla být odlišná a že faktická výplata hotovostních plateb neproběhla jinak, než bylo deklarováno ve vztahu k třetím osobám. Důkaz žalobcem předloženou dohodou o splacení závazku jistě sám o sobě důkazem o takové skutečnosti být nemůže. Krajský soud však za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci považuje za nezbytné provedení dalších důkazů, včetně navrhovaného výslechu svědka. Ten by mohl objasnit, jaká byla smluvní vůle obou účastníků předmětného vztahu. Za důležité považuje krajský soud i provedení důkazu účetnictvím žalobce jako poskytovatele platby. Daňové orgány tak musí zjistit, zda byl předmětný výdajový doklad v účetnictví žalobce zaúčtován, případně zda a jak bylo účtováno o jednotlivých platbách dle dohody o splacení závazku. Musí být prověřeno, které účetní doklady žalobce skutečně zaúčtoval v pokladní knize. Žalovaný pak bude muset zvážit, zda v souvislosti s provedením tohoto důkazu, nebude vhodné provést například důkaz svědeckou výpovědí osob, které vedení účetnictví žalobce zajišťovaly (například žalobcem navrhovaným výslechem P. J.). Teprve provedením takových důkazů, jakož i případných dalších důkazů, jejichž nutnost či potřebnost může v průběhu doplnění důkazního řízení vyvstat, si mohou daňové orgány učinit ucelenou představu o skutkovém stavu věci, ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu. Krajský soud připomněl, že ve smyslu ustálené judikatury ani poslední věta ustanovení § 31 odst. 4 daňového řádu neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž namítá důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Stěžovatel předně zdůraznil, že jako územní finanční orgán povoláný ke kontrole dodržování povinností podle zákona o omezení plateb v hotovosti, je v případě zjištění porušení povinností podle tohoto zákona povinen uložit pokutu vždy, aniž by zkoumal subjektivní stránku jednání osoby – poskytovatele platby (§ 6 odst. 1 zákona). Porušení zákona o omezení plateb v hotovosti zjistil správce daně z konkursního spisu sp. zn. 41 K 32/2001. Výdajovým pokladním dokladem č. V135/2006, založeným v konkursním spise, stvrdil žalobce předání částky věřiteli - panu R. H. v rámci uspokojení pohledávky dle pravomocného usnesení o potvrzení nuceného vyrovnání. Výdajový pokladní doklad je důkazem o splnění povinností žalobce (úpadce) v rámci nuceného vyrovnání, což umocňuje jeho důkazní sílu. Žalobcem předkládaná dohoda o splacení závazku není součástí konkursního spisu; nucené vyrovnání pohledávky R. H. bylo dle konkursního spisu splněno pouze a jen na základě zmíněného výdajového pokladního dokladu, což žalobce i sám uvádí ve své zprávě o splnění nuceného vyrovnání ze dne 3. 10. 2007. Stěžovatel trvá na tom, že žalobcem navrhovaný výslech R. H. by ve věci nepřinesl nové skutečnosti zejména proto, že důkazní prostředky prokazující porušení zákona o omezení plateb byly získány z konkursního spisu, tj. z důvěryhodného zdroje. Dohoda o splacení závazků nebyla použita jako prostředek prokazující splnění nuceného vyrovnání; pokud by v té době existovala, jistě by byla konkursnímu soudu předložena. Stěžovatel je toho názoru, že dohoda byla sepsána dodatečně a ryze účelově. Pokud by žalobce trval na svých tvrzeních ohledně dohody, vědomě by se přiznával k tomu, že jeho účetní evidence dokumentující pohyb majetku, není v souladu s platnými právními předpisy, neboť skutečný úbytek majetku by nebyl podložen výdajovým pokladním dokladem nýbrž dohodou o splacení závazku s nespécifikovanými částkami splátek. Pravost a platnost rozhodujícího důkazu, tj. výdajového pokladního dokladu č. V135/2006, přitom žalobce nikdy nezpochybnil. Proto stěžovatel vychází z toho, že vlastnoruční podpisy stvrzující předání a převzetí hotovosti v přesně stanovené výši v přesně určený den jsou dostatečným důkazem o tom, že k platbě v hotovosti došlo. Stěžovatel je proto toho názoru, že se krajský soud dopustil pochybení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to při posouzení, zda je výdajový pokladní doklad č. V135/2006 dostatečným důkazem pro určení, zda byl v daný den uskutečněn výdej této finanční částky. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá, že výdajový doklad, který má veškeré náležitosti podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), není dostatečným důkazem o provedené výplatě finančních prostředků. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na ustanovení zákona o účetnictví, z nichž se podává, že výdajový pokladní doklad je účetním záznamem prokazujícím danou hospodářskou operaci a úbytek peněžních prostředků v hotovosti v daný okamžik. Základní podmínky účtování krátkodobého finančního majetku jsou upraveny v Českém účetním standardu pro podnikatele č. 16; o stavu a pohybu peněz v hotovosti se účtuje na základě příjmových a výdajových pokladních dokladů. Stěžovatel dovozuje, že právní názor krajského soudu připouští, že by předmětný výdajový pokladní doklad nemusel být zahrnut v účetnictví poskytovatele platby a že dohoda, které dodatečně stanovila platby ve splátkách, vyjadřuje vůli smluvních stran. Krajský soud tak nepřímou popírá principy a zásady vedení účetnictví. Z těchto důvodů nesouhlasí stěžovatel s tím, že měl provést dokazování účetnictvím žalobce, a to i proto, že tvrzení, dle kterého žalobce navrhl provést důkazní prostředek svým účetnictvím a žalovaný tento důkaz odmítl provést, se nezakládá na pravdě. Tento návrh byl poprvé vznesen až v žalobě. Žalobce navíc vědomě navrhuje výslech svědka (své účetní), který by dosvědčil, že účetnictví není vedeno v souladu se zákonem o účetnictví.

V rámci stížní námítky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel odkazuje na blíže konkretizované rozsudky Nejvyššího správního soudu, týkající se výkladu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Stěžovatel v tomto smyslu shledává nepřezkoumatelnou tu část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se konstatuje, že samotná existence výdajového pokladního dokladu, na němž příjemce R. H. podepsal převzetí částky 2 351 755,50 Kč, ještě

neznamená, že tímto dokladem prokázal žalobce krajskému soudu splnění závazku vyplývajícího z nuceného vyrovnání a tudíž že úmluva mezi oběma subjekty závazkového vztahu (tedy mezi věřitelem a dlužníkem) mohla být odlišná a že faktická výplata hotovostních plateb mezi nimi mohla probíhat odlišně od toho, co deklarovali ve vztahu k třetím subjektům. Stěžovatel podotýká, že oním třetím subjektem má být konkursní soud. Krajský soud ve správním soudnictví tak v podstatě popírá důkaz předložený žalobcem témuž soudu v rámci konkursního řízení.

Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl její zamítnutí. Doplnil, že předmětný výdajový pokladní doklad vypovídá o tom, že k určitému dni byla splněna povinnost žalobce (úpadce) daná usnesením konkursního soudu; nevypovídá však o tom, ve kterých dnech k plnění docházelo. Správce daně byl proto skutečně povinen prověřit účetnictví žalobce za účelem zjištění všech rozhodných skutečností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením námitek opírajících se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že námitka nesrozumitelnosti rozsudku není důvodná. Stěžovatel totiž ve své argumentaci cituje z rozsudků Nejvyššího správního soudu, týkajících se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost, a poté pouze opisuje část rozsudku krajského soudu, kterou za nesrozumitelnou považuje (str. 5, první odstavec odůvodnění). Nekonkretizuje však, proč shledává danou pasáž odůvodnění rozsudku nesrozumitelnou. Pro absenci této bližší konkretizace se tudíž Nejvyšší správní soud nemohl danou námitkou podrobně zabývat a pouze obecně konstatuje, že sporná část rozsudku krajského soudu sice může vzbuzovat jisté nejasnosti, avšak při jejím pečlivém prostudování se snahou o pochopení toho, co krajský soud zamýšlel vyjádřit, lze konstatovat, že toliko došlo k nesprávné skladbě věty, kdy krajský soud nesprávně uváděl v druhé části věty slovesa v kladném tvaru, zatímco v rámci zachování smyslu věty měla být slovesa uváděna v záporu. Tento syntaktický nedostatek nicméně nezakládá nesrozumitelnost odůvodnění v takovém rozsahu, že by bylo nutno označit celý rozsudek za nepřezkoumatelný. Dále je stěžovatel přesvědčen, že důvodem nesrozumitelnosti rozsudku krajského soudu je fakt, že krajský soud na úseku správního soudnictví zpochybňuje vypovídací hodnotu důkazu, užitého tímž soudem v rámci řízení o konkursu. Tato námitka je zcela nedůvodná a sama o sobě je nesrozumitelná. Žádný soud nemůže být totiž v jakémkoliv řízení vázán důkazem, který již byl někdy v minulosti použit a akceptován soudem v jiném řízení. Soud si vždy hodnotí v rámci toho kterého řízení relevantnost důkazů nezávisle a nestranně podle zásady volného hodnocení důkazů (§ 132 občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s.).

Pokud jde o samotné právní hodnocení věci krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), zde je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se již skutkově a právně obdobnou věcí zabýval v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40, dostupném z www.nssoud.cz, kdy byla pokuta za porušení povinností vyplývajících ze zákona o omezení plateb uložena podle ustanovení § 6 odst. 2 jmenovaného zákona jinému příjemci platby, který však taktéž obdržel od stěžovatele platbu na základě výdajového pokladního dokladu za účelem uspokojení jeho pohledávky v rámci téhož nuceného vyrovnání. Z povahy věci plyne, že závěry přijaté Nejvyšším správním soudem v takové věci jsou rovněž aplikovatelné na nyní posuzovaný případ, kdy byla pokuta uložena poskytovateli platby podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, na základě zcela analogické finanční transakce.

Vycházejí tedy z jmenovaného rozsudku (od jehož závěrů není důvod se odchýlit ani v nyní posuzovaném případě), zabýval se zdejší soud vypořádáním námitky nesprávného posouzení otázky týkající se důkazní hodnoty výdajového pokladního dokladu. V posuzovaném případě je podstatné, že stěžovatel odmítl v sankčním řízení provést důkazy, které navrhoval žalobce ve svůj prospěch, přičemž stěžovatel vyloučil již předem tu možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr, učiněný na základě důkazu již provedeného, a to předmětného výdajového pokladního dokladu. Jeho důkazní sílu označil stěžovatel takřka za nezpochybnitelnou s tím, že tento důkaz pochází z konkursního spisu jakožto důvěryhodného zdroje. Stěžovatel se sice zabýval předloženou dohodou o splacení závazku, avšak tento důkaz zhodnotil tak, že byl sepsán dodatečně a účelově a že jej tudíž nemůže brát jako důkazní prostředek hovořící ve prospěch žalobce. Přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota výdajového pokladního dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobcem. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, kdy by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoliv ovlivnit. O takovou situaci se však zjevně nejedná, neboť žalobce předložil písemný důkaz – dohodu o splacení závazku, z jehož obsahu by bylo možno dovodit způsob placení, který by důvod k sankcionování žalobce nezakládal. Přestože tento důkazní prostředek stěžovatel provedl, nemohl bez dalšího hovořit o jeho účelovosti či dodatečném sepsání, aniž by provedl i důkazy jiné, navrhované žalobcem. Krajský soud tedy zcela správně tento apodiktický přístup stěžovatele neakceptoval, neboť ve svém důsledku představuje zásah do práva žalobce na spravedlivý proces. Lze v této souvislosti zmínit například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40, dostupný z www.nssoud.cz, z něhož se podává, že „*přijetí závěru o skutkovém stavu věci v podstatě na základě jediného, jakkoliv významného důkazu, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ (obdobně viz též nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 173/01, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Pokud se jedná konkrétně o navrhovaný výslech svědka Romana Havlína, i zde lze pro úplnost odkázat na konstantní judikaturu zdejšího soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62, publikovaný pod č. 847/2006 Sb. NSS), z níž vyplývá, že výpověď navrhovaného svědka nelze dopředu hodnotit jako bezcennou, neboť by tím mohlo dojít k porušení práva na spravedlivý proces.

Na shora uvedených závěrech nemůže nic změnit ani stěžovatelem správně reflektovaná skutečnost, a sice že žalobce důkaz svým účetnictvím navrhl až v žalobě u krajského soudu. V řízení o uložení sankce za správní delikt totiž stěžovateli nic nebránilo v tom, aby takový důkaz provedl sám i bez návrhu, čímž by se potvrdila či vyvrátila tvrzení žalobce ohledně provedení výplaty částky 2 351 755,50 Kč ve splátkách. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40, k tomu zdejší soud uvedl, že „*[n]a rozdíl od daňového řízení totiž v řízení o správním trestání je správní orgán tím, na kom leží důkazní břemeno pro řádné prokázání skutkového stavu.*“ Podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti sice platí, že *při provádění kontroly a při ukládání pokut postupují kontrolní orgány podle zvláštních právních předpisů upravujících řízení ve věcech daní a poplatků a celní řízení*, nicméně i přes povinnost kontrolních orgánů postupovat podle daňového řádu, nelze aplikovat jeho ustanovení § 31, týkající se dokazování. Toto ustanovení, obsahující taktéž (oproti obecné úpravě dokazování) obrácené důkazní břemeno (§ 31 odst. 8 a 9), nelze na řízení o uložení pokuty za správní delikt aplikovat, neboť dopadá na dokazování prováděné v *daňovém řízení* a týká se postupu při *správě daní* (§ 1 odst. 2 daňového řádu), ve vztahu mezi správcem daní a *daňovými subjekty* (§ 6 daňového řádu). Řízení o uložení pokuty za správní delikt však není *daňovým řízením*, není ani *správou daně*, a jeho účastník není *daňovým subjektem*, proto se zde neuplatní ani ustanovení § 99 daňového řádu, které vylučuje použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“) při *správě daní*. Je tedy nutné v daném typu řízení použít subsidiární právní

úpravu stanovenou ve správním řádu (§ 1 odst. 2 správního řádu), která u dokazování zachovává standardní přístup, podle kterého *je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (§ 50 odst. 3 správního řádu). Z ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu pak plyne, že *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*. Důležité je pak i ustanovení § 52, věta druhá správního řádu, které stanoví, že *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. I z logiky věci vyplývá, že nelze při dokazování v dané věci postupovat podle ustanovení § 31 daňového řádu, neboť v sankčních řízeních je to vždy správní orgán, který je povinen zjistit skutkový stav věci a prokázat subjektu jeho protiprávní jednání, spočívající v porušení zákonné normy; v daném typu řízení o obráceném důkazním břemenu nelze ani uvažovat. V této souvislosti lze připustit, že argumentace krajského soudu za použití ustanovení § 31 odst. 2 a 4 daňového řádu nebyla zcela případná, neměla nicméně vliv na správnost jeho závěrů.

Krajský soud tedy postupoval správně, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil, neboť povaha nově navrženého důkazu (účetnictví) společně s důkazem nezákonně stěžovatelem neprovedeným (svědecká výpověď) nevylučují *a priori* korekci stávajících skutkových východisek. V této souvislosti je třeba odmítnout i veškerou argumentaci stěžovatele založenou na údajném popření účelu a vypovídací hodnoty účetnictví krajským soudem. Krajský soud totiž nikterak nepopřel principy a zásady účetnictví, neboť neuvedl, že by výdajový pokladní doklad nemusel být jeho součástí. Pouze zcela správně reflektoval možnost, že tento doklad nemusí odrážet reálný stav věci a může být vyvrácen důkazy jinými; případné daňové konsekvence pro daňový subjekt (žalobce) tím pochopitelně zůstávají nedotčeny.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu